

Anne Xi

– Fulya Codal · 09 Kasım 2011

...

'ne güzel kokuyorsun toprak, annem var diye mi koynunda'

immortalis.

-musalladaki damlaları hatırlatıyor diye kırmızıyı sevmiyorum artık-

anne

izahını yapamıyorum yokluğunun

tırnaklarım sızlıyor

her defasında toprağını dolduruyorum koynuma

gözlerime mil / hasretine sabır çekiyorum

yavaş yavaş geçiyorum senin geçtiğin her acıdan

sindire sindire sineme siniyorum usulca

kalabalık yığınların arasından sıyrılamıyorum

her defasında bir sus / dudak kıvrımımı yoklayan

arsız bir çılgılık, kanser gibi içime yayılan

pervasız değilim anne; incinmişim

amansız bir özleme çözülüyor aklım

gel diyorum duymayacağını bile bile

her gece kaniyor bir yerlerim

alışkanlık değil bil ki yalnızca kabullenmezliğim

sıkı sıkı sarıyor solmuş suretimi

hayali namluların ucunda hep vuruyorum hiçliğimi

anne ben eksikim

anne sensiz tamamlayamıyorum kalbimin yitikliğini

şiiirleri asıyorum, kitapları tozlu raflara sürüyorum

fırça almıyorum nicedir elime

tuvalleri bile çarmıha geriyorum

kurak çöllerde bedevi gibi düşlerim
yorgunluğumun ülkesini bile sensiz yeşertemiyorum

sahiden gittin mi
sahiden yok musun
delirmek ne kadar kolaymış anne
karanlıkların katran karası sahipsizliği
beni böyle mi bulacaktı
anne dayanamıyorum

anne bahçedeki leylak kurudu
bakmıyorum artık dallarına seni hatırlatıyor diye
yoldan geçerken telaşla koştuğun geliyor aklıma
ölümden mi korkuyordun, beni sensiz bırakmaktan mı
yoksa insanların hoyratlığı mı bilmiyorum
soramıyorum da artık

senin kadar fedakar da olamıyorum
öğretmediğinden değil bu yoksunluğum
içimden bir şey gelmiyor
her şeyden adam akıllı soğuyorum

insanlar hep aceleci
insanlar hep acıtmaya programlı
kaybedenlerin bir parçasıyım
bile bile duygularımı linç ediyorum

anne ölemiyorum
yaşayamıyorum da labirentlerde
kapana kısılmış gibi yıldız yıldız kayıyorum
bilmediğim örgülerden sökülüyorum

çatlayası gözlerim durulmuyor
anne ne olur bir kez daha gelsene bu gece
anne toparlasana yine dağınık hayatımı
mısralarımı kaybetsene sihir yapıp
yazdıkça küçülüyor ellerim
ben sadece hatırlarken büyüyorum

bu ilk değil
son da olmayacak
benim dilimi öğrenemeyecek hiç bir bilimci
ben onların aksanına yabancı
doğuramadığım her kız çocuğu için parçalayacağım rahmimi
anne ben öleyim, anne doğmasın bu dünya için zavallı ceninlerim

anne ay'a söyledim
benim için sana el sallıyor her gece
saat tam oniki de benim için gülümse anne

fulya/aęustos2011